Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 3ης Οκτωβρίου 2019*

«Προδικαστική παραπομπή – Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας – Απόφαση 2/76 – Άρθρο 7 – Απόφαση 1/80 – Άρθρο 13 – Ρήτρες “standstill” – Νέος περιορισμός – Λήψη, καταχώριση και διατήρηση βιομετρικών δεδομένων Τούρκων υπηκόων σε κεντρικό αρχείο – Επιτακτικοί λόγοι γενικού συμφέροντος – Σκοπός της πρόληψης και καταπολέμησης της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα – Άρθρα 7 και 8 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής – Δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα – Αναλογικότητα»

Στην υπόθεση C-70/18,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Raad van State (Συμβούλιο της Επικρατείας, Κάτω Χώρες) με απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 2 Φεβρουαρίου 2018, στο πλαίσιο της δίκης

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

κατά

A,

B,

P,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), Αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, C. Toader, A. Rosas και M. Safjan, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Pitruzzella

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 17ης Ιανουαρίου 2019,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– οι A, B και P, εκπροσωπούμενοι από τον D. Schaap, advocaat,

– η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. K. Bulterman και M. A. M. de Ree,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

– η Δανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Nymann-Lindegren, καθώς και από τις M. Wolff και P. Ngo,

– η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από τον A. Joyce, επικουρούμενο από τον D. Fennelly, barrister,

– η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, αρχικά εκπροσωπούμενη από την R. Fadoju, στη συνέχεια από τον S. Brandon, επικουρούμενους από τον D. Blundell, barrister,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G. Wils, D. Martin και H. Kranenborg,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 2ας Μαΐου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 7 της απόφασης 2/76, της 20ής Δεκεμβρίου 1976, η οποία λήφθηκε από το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα από την Τουρκική Δημοκρατία, αφενός, και από τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ) και την Κοινότητα, αφετέρου, και συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 48, στο εξής: Συμφωνία Συνδέσεως), καθώς και του άρθρου 13 της απόφασης 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την ανάπτυξη της συνδέσεως.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο δύο ενδίκων διαφορών μεταξύ, αντιστοίχως, του Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Υφυπουργού Δικαιοσύνης και Ασφάλειας, Κάτω Χώρες) (στο εξής: υφυπουργός), αφενός, και του A, αφετέρου, και του υφυπουργού, αφενός, και των B και P, αφετέρου, σχετικά με την υποχρέωση συνεργασίας κατά τη λήψη των βιομετρικών δεδομένων των A και B για τη χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής στις Κάτω Χώρες.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η Συμφωνία Συνδέσεως

3 Το άρθρο 12 της Συμφωνίας Συνδέσεως, το οποίο περιλαμβάνεται στο επιγραφόμενο «Άλλες διατάξεις οικονομικού χαρακτήρος» κεφάλαιο 3 του τίτλου II της συμφωνίας αυτής, προβλέπει τα εξής:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν να εμπνέονται από τα άρθρα [39], [40] και [41 ΕΚ] για τη σταδιακή πραγματοποίηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων μεταξύ τους.»

Η απόφαση 2/76

4 Το άρθρο 1 της απόφασης 2/76, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 12 της Συμφωνίας Συνδέσεως, ορίζει τα εξής:

«1. Η απόφαση αυτή καθορίζει, σε πρώτη φάση, τους κανόνες που ισχύουν για την εφαρμογή του άρθρου 36 του [προσθέτου πρωτοκόλλου, που υπογράφηκε την 23η Νοεμβρίου 1970 στις Βρυξέλλες και συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2760/72 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1972 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/002, σ. 149)].

2. Η διάρκεια της πρώτης αυτής φάσεως ορίζεται σε τέσσερα έτη, από 1ης Δεκεμβρίου 1976.»

5 Το άρθρο 7 της απόφασης αυτής ορίζει τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη της Κοινότητας και η [Τουρκική Δημοκρατία] δεν δύνανται να επιβάλλουν στους εργαζομένους που διαμένουν και απασχολούνται νομίμως στο έδαφός τους νέους περιορισμούς σχετικά με τις προϋποθέσεις προσβάσεως στην απασχόληση.»

6 Το άρθρο 11 της ίδιας απόφασης έχει ως εξής:

«Ένα έτος πριν από το τέλος της πρώτης φάσεως και αναλόγως των αποτελεσμάτων κατά τη διάρκειά της, το Συμβούλιο Συνδέσεως θα αρχίσει συζητήσεις προκειμένου να καθορισθεί το περιεχόμενο της επόμενης φάσεως και να διασφαλισθεί ότι η απόφαση για τη φάση αυτή θα τεθεί σε εφαρμογή κατά την ημερομηνία λήξεως της πρώτης φάσεως. Οι διατάξεις της αποφάσεως αυτής ισχύουν έως την έναρξη της επόμενης φάσεως.»

7 Σύμφωνα με το άρθρο της 13, η απόφαση 2/76 τέθηκε σε ισχύ στις 20 Δεκεμβρίου 1976.

Η απόφαση 1/80

8 Το τμήμα 1, με τίτλο «Ζητήματα σχετικά με την απασχόληση και την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων», του επιγραφόμενου «Κοινωνικές διατάξεις» κεφαλαίου ΙΙ της απόφασης 1/80, περιλαμβάνει το άρθρο 13 το οποίο προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη της Κοινότητας και η [Τουρκική Δημοκρατία] δεν δύνανται να επιβάλλουν στους εργαζομένους και στα μέλη των οικογενειών τους που διαμένουν και απασχολούνται νομίμως στο έδαφός τους νέους περιορισμούς σχετικά με τις προϋποθέσεις προσβάσεως στην απασχόληση.»

9 Το άρθρο 14, παράγραφος 1, της απόφασης αυτής, το οποίο επίσης περιλαμβάνεται στο εν λόγω τμήμα 1, ορίζει τα εξής:

«Οι διατάξεις του παρόντος τμήματος εφαρμόζονται υπό την επιφύλαξη των περιορισμών που δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας και δημοσίας υγείας.»

10 Κατά το άρθρο 16, παράγραφος 1, της απόφασης 1/80, οι διατάξεις του τμήματος 1 του κεφαλαίου ΙΙ αυτής ισχύουν από 1ης Δεκεμβρίου 1980.

Η οδηγία 95/46

11 Το άρθρο 2 της οδηγίας 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ 1995, L 281, σ. 31), προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, νοούνται ως:

α) "δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα", κάθε πληροφορία που αναφέρεται σε φυσικό πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί «το πρόσωπο στο οποίο αναφέρονται τα δεδομένα»· ως πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα μπορεί να εξακριβωθεί λογίζεται το πρόσωπο εκείνο που μπορεί να προσδιοριστεί, άμεσα ή έμμεσα, ιδίως βάσει αριθμού ταυτότητας ή βάσει ενός ή περισσοτέρων συγκεκριμένων στοιχείων που χαρακτηρίζουν την υπόστασή του από φυσική, βιολογική, ψυχολογική, οικονομική, πολιτιστική ή κοινωνική άποψη·

β) "επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα" "επεξεργασία", κάθε εργασία ή σειρά εργασιών που πραγματοποιούνται με ή χωρίς τη βοήθεια αυτοματοποιημένων διαδικασιών και εφαρμόζονται σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, όπως η συλλογή, η καταχώρηση, η οργάνωση, η αποθήκευση, η προσαρμογή ή η τροποποίηση, η ανάκτηση, η αναζήτηση πληροφοριών, η χρήση, η ανακοίνωση με διαβίβαση, η διάδοση ή κάθε άλλη μορφή διάθεσης, η εναρμόνιση ή ο συνδυασμός, καθώς και το κλείδωμα, η διαγραφή ή η καταστροφή·

γ) "αρχείο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα" "αρχείο", κάθε διαρθρωμένο σύνολο δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα προσιτών με γνώμονα συγκεκριμένα κριτήρια, είτε το σύνολο αυτό είναι συγκεντρωμένο είτε αποκεντρωμένο είτε κατανεμημένο σε λειτουργική ή γεωγραφική βάση·

[…]».

Ο κανονισμός (ΕΚ) 767/2008

12 Το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΚ) 767/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Ιουλίου 2008, για το Σύστημα Πληροφοριών για τις Θεωρήσεις (VIS) και την ανταλλαγή δεδομένων μεταξύ κρατών μελών για τις θεωρήσεις μικρής διάρκειας (κανονισμός VIS) (ΕΕ 2008, L 218, σ. 60), προβλέπει τα εξής:

«Το VIS αποσκοπεί στην καλύτερη εφαρμογή της κοινής πολιτικής θεωρήσεων, την προξενική συνεργασία και τη διαβούλευση μεταξύ κεντρικών προξενικών αρχών διευκολύνοντας την ανταλλαγή δεδομένων μεταξύ των κρατών μελών για τις αιτήσεις θεωρήσεων και τις σχετικές αποφάσεις, με σκοπό:

[…]

γ) να διευκολύνει την καταπολέμηση της απάτης·

[…]».

Ο κανονισμός (ΕΕ) 2019/817

13 Το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΕ) 2019/817 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 2019, για τη θέσπιση πλαισίου διαλειτουργικότητας μεταξύ των συστημάτων πληροφοριών της ΕΕ στον τομέα των συνόρων και θεωρήσεων και την τροποποίηση των κανονισμών

(ΕΚ) αριθ. 767/2008, (ΕΕ) 2016/399, (ΕΕ) 2017/2226, (ΕΕ) 2018/1240, (ΕΕ) 2018/1726 και (ΕΕ) 2018/1861 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, και των αποφάσεων 2004/512/ΕΚ και 2008/633/ΔΕΥ του Συμβουλίου (ΕΕ 2019, L 135, σ. 27), προβλέπει τα εξής:

«1. Με την εξασφάλιση της διαλειτουργικότητας, οι στόχοι του παρόντος κανονισμού είναι οι εξής:

α) η βελτίωση της αποτελεσματικότητας και της αποδοτικότητας των συνοριακών ελέγχων στα εξωτερικά σύνορα·

β) [η] συμβολή στην πρόληψη και την καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης·

[…]

2. Οι στόχοι που αναφέρονται στην παράγραφο 1 επιτυγχάνονται μέσω:

α) της εξασφάλισης της ορθής ταυτοποίησης των προσώπων·

β) της συμβολής στην καταπολέμηση της υποκλοπής ταυτότητας·

[…]».

Το ολλανδικό δίκαιο

14 Κατά το άρθρο 106a, παράγραφος 1, του Vreemdelingwet 2000 (νόμου του 2000 περί αλλοδαπών), της 23ης Νοεμβρίου 2000 (Stb. 2000, αριθ. 495), όπως τροποποιήθηκε με τον wet tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 in verband met de uitbreiding van het gebruik van biometrische kenmerken in de vreemdelingenketen in verband met het verbeteren van de identiteitsvaststelling van de vreemdeling (νόμο για την τροποποίηση του νόμου του 2000 περί αλλοδαπών όσον αφορά τη διευρυμένη χρήση βιομετρικών αναγνωριστικών στοιχείων στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ των αρμόδιων οργάνων στον τομέα των αλλοδαπών με σκοπό τη βελτίωση της ταυτοποίησης αλλοδαπού υπηκόου), της 11ης Δεκεμβρίου 2013 (Stb. 2014, αριθ. 2) (στο εξής: νόμος περί αλλοδαπών):

«Επιτρέπεται η λήψη και η επεξεργασία εικόνας προσώπου και εικόνας των δέκα δακτυλικών αποτυπωμάτων αλλοδαπού, όταν οι αναφερόμενοι στο άρθρο 1 ευρωπαϊκοί κανονισμοί σχετικά με τα βιομετρικά δεδομένα δεν προβλέπουν σχετική δυνατότητα, προκειμένου να εξακριβωθεί η ταυτότητα του προσώπου αυτού για την εφαρμογή του παρόντος νόμου. Οι εικόνες του προσώπου και των δακτυλικών αποτυπωμάτων συγκρίνονται με τις εικόνες που περιλαμβάνονται στο αρχείο αλλοδαπών υπηκόων.»

15 Το άρθρο 107 του νόμου περί αλλοδαπών ορίζει τα εξής:

«1. Συνιστάται αρχείο αλλοδαπών υπηκόων υπό τη διαχείριση του υπουργού. Το αρχείο αλλοδαπών υπηκόων περιλαμβάνει:

a) τις εικόνες του προσώπου και των δακτυλικών αποτυπωμάτων που αναφέρονται στο άρθρο 106a, παράγραφος 1·

[…]

2. Το αρχείο αλλοδαπών υπηκόων αφορά την επεξεργασία:

a) των δεδομένων που αναφέρονται στην παράγραφο 1, στοιχείο a, για την εφαρμογή του παρόντος νόμου, του νόμου του Βασιλείου [των Κάτω Χωρών] σχετικά με την ολλανδική ιθαγένεια και των διατάξεων που θεσπίστηκαν κατ' εφαρμογή των ανωτέρω νόμων·

[…]

5. Με την επιφύλαξη του σκοπού που αναφέρεται στην παράγραφο 2, στοιχείο a, […] τα δεδομένα που αναφέρονται στην παράγραφο 1, στοιχείο a, μπορούν να καθίστανται διαθέσιμα μόνο για τους σκοπούς:

[…]

c) του εντοπισμού αξιόποινων πράξεων και της άσκησης ποινικών διώξεων·

[…]

6. Στις περιπτώσεις της παραγράφου 5, στοιχείο c, τα δεδομένα του αρχείου αλλοδαπών υπηκόων τα οποία αφορούν τα δακτυλικά αποτυπώματα αλλοδαπού υπηκόου χορηγούνται για τον εντοπισμό αξιόποινων πράξεων και την άσκηση διώξεων μόνο οσάκις για τις πράξεις αυτές είναι δυνατή η λήψη μέτρου προσωρινής κράτησης, κατόπιν γραπτής άδειας του ανακριτή αιτήσει της εισαγγελικής αρχής και:

a) εφόσον υφίστανται εύλογες υπόνοιες ότι ο ύποπτος είναι αλλοδαπό πρόσωπο, ή

b) εφόσον εξυπηρετείται η έρευνα, όταν η προκαταρκτική έρευνα δεν προχωρεί ή όταν είναι αναγκαία η ταχεία επίτευξη αποτελεσμάτων για την εξιχνίαση αξιόποινης πράξης.

[…]»

16 Το άρθρο 8.34 του Vreemdelingenbesluit 2000 (διατάγματος του 2000 περί αλλοδαπών), της 23ης Νοεμβρίου 2000 (Stb. 2000, αριθ. 497), ορίζει τα εξής:

«1. Οι υπάλληλοι οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την τήρηση του αρχείου αλλοδαπών υπηκόων έχουν άμεση πρόσβαση στις εικόνες προσώπου και δακτυλικών αποτυπωμάτων που περιλαμβάνονται στο αρχείο, στον βαθμό που η πρόσβαση είναι αναγκαία για την προσήκουσα εκπλήρωση της αποστολής τους και εφόσον έχουν λάβει σχετική εξουσιοδότηση από τον υπουργό.

[…]»

17 Το άρθρο 8.35 του διατάγματος του 2000 περί αλλοδαπών ορίζει τα εξής:

«Η διάρκεια διατήρησης των εικόνων προσώπου και των δακτυλικών αποτυπωμάτων στο αρχείο αλλοδαπών υπηκόων δεν υπερβαίνει:

a) τα πέντε έτη μετά την απόρριψη αίτησης για τη χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής·

b) σε περίπτωση νόμιμης διαμονής, τα πέντε έτη μετά την ημερομηνία κατά την οποία μπορεί να αποδειχθεί ότι ο αλλοδαπός, του οποίου η νόμιμη διαμονή έληξε, εγκατέλειψε το ολλανδικό έδαφος, ή

c) σε περίπτωση που στον αλλοδαπό έχει επιβληθεί απαγόρευση εισόδου ή σε περίπτωση που ο αλλοδαπός έχει κηρυχθεί ανεπιθύμητος, τα πέντε έτη από τη λήξη της ισχύος της απαγόρευσης εισόδου ή της κήρυξής του ως ανεπιθύμητου προσώπου.»

18 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι οι υπήκοοι τρίτου κράτους οι οποίοι επιθυμούν να διαμείνουν στις Κάτω Χώρες για διάστημα άνω των 90 ημερών βάσει συνήθους άδειας διαμονής πρέπει, κατ' αρχήν, να είναι κάτοχοι άδειας προσωρινής διαμονής κατά την είσοδό τους στο έδαφος της χώρας.

19 Περαιτέρω, το δικαστήριο αυτό διευκρινίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 54, παράγραφος 1, στοιχείο c, του νόμου περί αλλοδαπών, σε συνδυασμό με το άρθρο 1.31 του διατάγματος του 2000 περί αλλοδαπών, υπήκοος τρίτου κράτους ο οποίος υποβάλλει αίτηση για τη χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής οφείλει, κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησής του, να συνεργάζεται κατά τη λήψη και επεξεργασία των βιομετρικών δεδομένων του.

Οι διαφορές των κύριων δικών και τα προδικαστικά ερωτήματα

20 Στις 15 Νοεμβρίου 2013, εταιρία ολλανδικού δικαίου υπέβαλε στο όνομα του A, Τούρκου υπηκόου, αίτηση για τη χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής προκειμένου ο A να ασκήσει μισθωτή δραστηριότητα στις Κάτω Χώρες.

21 Με απόφαση της 28ης Μαρτίου 2014, ο υφυπουργός δέχθηκε την αίτηση. Ωστόσο, σύμφωνα με την απόφαση αυτή, η χορήγηση της άδειας προσωρινής διαμονής τελούσε από την προϋπόθεση ότι ο A θα παρείχε ορισμένα βιομετρικά δεδομένα, ήτοι την εικόνα του προσώπου του και των δέκα δακτυλικών αποτυπωμάτων του. Ο A συνεργάστηκε κατά τη λήψη των βιομετρικών δεδομένων του και έλαβε άδεια προσωρινής διαμονής στις Κάτω Χώρες.

22 Ο B είναι Τούρκος υπήκοος του οποίου η σύζυγος, P, κατοικεί στις Κάτω Χώρες και διαθέτει διπλή ιθαγένεια, τουρκική και ολλανδική. Στις 17 Φεβρουαρίου 2014, η P υπέβαλε αίτηση για τη χορήγηση στον B άδειας προσωρινής διαμονής με σκοπό την οικογενειακή επανένωση.

23 Ο υφυπουργός απέρριψε αρχικώς την αίτηση αυτή. Ο B και η P άσκησαν διοικητική προσφυγή κατά της εν λόγω απορριπτικής απόφασης. Με απόφαση της 4ης Απριλίου 2014, ο υφυπουργός έκρινε βάσιμη την εν λόγω προσφυγή και έκανε δεκτή την αίτηση για τη χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής, εξαρτώντας, ωστόσο, τη χορήγησή της από την προϋπόθεση ότι ο B θα παρείχε ορισμένα βιομετρικά δεδομένα, ήτοι την εικόνα του προσώπου του και των δέκα δακτυλικών αποτυπωμάτων του. Ο B συνεργάστηκε κατά τη λήψη των βιομετρικών δεδομένων του και έλαβε άδεια προσωρινής διαμονής στις Κάτω Χώρες.

24 Ο A, αφενός, όπως και οι B και P, αφετέρου, άσκησαν διοικητική προσφυγή ενώπιον του υφυπουργού κατά των από 28 Μαρτίου και 4 Απριλίου 2014 αποφάσεών του, κατά το μέρος που οι αποφάσεις αυτές υποχρέωναν, αντιστοίχως, τους A και B να συνεργαστούν κατά τη λήψη των βιομετρικών δεδομένων τους προκειμένου να λάβουν άδεια προσωρινής διαμονής στις Κάτω Χώρες.

25 Με αποφάσεις της 23ης Δεκεμβρίου 2014 και της 6ης Ιανουαρίου 2015, ο υφυπουργός απέρριψε, αντιστοίχως, τις διοικητικές προσφυγές που άσκησαν οι B και P, αφενός, και ο A, αφετέρου.

26 Ο A, αφενός, όπως και οι B και P, αφετέρου, άσκησαν προσφυγές ενώπιον του rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (πρωτοδικείου Χάγης, δικάζοντος στο Ρότερνταμ, Κάτω Χώρες) κατά των τελευταίων αυτών αποφάσεων.

27 Με αποφάσεις της 3ης Φεβρουαρίου 2016, το rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (πρωτοδικείο Χάγης, δικάζον στο Ρότερνταμ) έκρινε βάσιμες τις εν λόγω προσφυγές. Το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι η εθνική ρύθμιση η οποία επιβάλλει τη λήψη, καταχώριση και διατήρηση των

βιομετρικών δεδομένων Τούρκων υπηκόων σε κεντρικό αρχείο συνιστούσε «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 7 της απόφασης 2/76 και του άρθρου 13 της απόφασης 1/80. Περαιτέρω, το rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam (πρωτοδικείο Χάγης, δικάζον στο Ρότερνταμ) έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι το επίμαχο μέτρο δεν ήταν ανάλογο προς τον επιδιωκόμενο θεμιτό σκοπό, ήτοι την πρόληψη και καταπολέμηση της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα. Κατά συνέπεια, το εν λόγω δικαστήριο, αφενός, ακύρωσε τις αποφάσεις του υφυπουργού της 28ης Μαρτίου και της 4ης Απριλίου 2014, κατά το μέρος που οι εν λόγω αποφάσεις επέβαλλαν στους A και B την υποχρέωση να συνεργαστούν κατά τη λήψη των βιομετρικών δεδομένων τους και, αφετέρου, διέταξε τον υφυπουργό να διαγράψει τα βιομετρικά δεδομένα τους από το κεντρικό αρχείο εντός προθεσμίας έξι εβδομάδων από την κοινοποίηση των εν λόγω αποφάσεων.

28 Ο υφυπουργός άσκησε έφεση κατά των αποφάσεων αυτών της 3ης Φεβρουαρίου 2016 ενώπιον του Raad van State (Συμβουλίου της Επικρατείας, Κάτω Χώρες).

29 Το αιτούν δικαστήριο διαπιστώνει ότι η εθνική ρύθμιση περί λήψης, καταχώρισης και διατήρησης των βιομετρικών δεδομένων των υπηκόων τρίτων κρατών σε κεντρικό αρχείο συνιστά «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 7 της απόφασης 2/76 και του άρθρου 13 της απόφασης 1/80. Υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, τέτοιος περιορισμός απαγορεύεται εκτός αν δικαιολογείται από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος, είναι κατάλληλος να διασφαλίσει την επίτευξη του επιδιωκόμενου θεμιτού σκοπού και δεν βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξή του. Στο πλαίσιο αυτό, εκκινώντας από την αρχή ότι η εν λόγω ρύθμιση επιδιώκει θεμιτό σκοπό και ότι είναι κατάλληλη για την επίτευξη του σκοπού αυτού, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται μήπως η λήψη, η καταχώριση και η διατήρηση βιομετρικών δεδομένων των υπηκόων τρίτων κρατών σε κεντρικό αρχείο, κατά τα προβλεπόμενα στη ρύθμιση αυτή, βαίνουν πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού της πρόληψης και της καταπολέμησης της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα. Κατά το αιτούν δικαστήριο, καθόσον η λήψη και η επεξεργασία βιομετρικών δεδομένων αποτελούν επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, υπό την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο β', της οδηγίας 95/46, και καθόσον τα δεδομένα αυτά εμπίπτουν σε ειδική κατηγορία δεδομένων, υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, οι παρεκκλίσεις από την προστασία των δεδομένων αυτών και οι περιορισμοί της δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα όρια του απολύτως αναγκαίου, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου που απορρέει από την απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Tele2 Sverige και Watson κ.λπ. (C-203/15 και C-698/15, EU:C:2016:970, σκέψη 96).

30 Εξάλλου, στο μέτρο που η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση επιτρέπει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τη χορήγηση των βιομετρικών δεδομένων Τούρκων υπηκόων σε τρίτους για τον εντοπισμό και τη δίωξη αξιόποινων πράξεων, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν μια τέτοια ρύθμιση συνιστά «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 7 της απόφασης 2/76 και του άρθρου 13 της απόφασης 1/80 και, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, αν ένας τέτοιος περιορισμός είναι ανάλογος προς τον επιδιωκόμενο σκοπό. Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί, μεταξύ άλλων, αν οι συνέπειες της ρύθμισης αυτής για την πρόσβαση στην απασχόληση στις Κάτω Χώρες των Τούρκων υπηκόων μπορούν να θεωρηθούν υπερβολικά αβέβαιες και έμμεσες ώστε να συναχθεί η ύπαρξη «νέου περιορισμού» κατά την έννοια των εν λόγω διατάξεων.

31 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Raad van State (Συμβούλιο της Επικρατείας) αποφάσισε να αναστείλει τις ενώπιόν του διαδικασίες και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) α) Πρέπει, αντιστοίχως, το άρθρο 7 της [απόφασης 2/76] και το άρθρο 13 της [απόφασης 1/80] να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι διατάξεις αυτές δεν αντιτίθενται σε εθνική ρύθμιση η οποία προβλέπει γενικώς την επεξεργασία και διατήρηση βιομετρικών δεδομένων υπηκόων τρίτων χωρών, συμπεριλαμβανομένων Τούρκων υπηκόων, εντός αρχείου κατά την έννοια του [άρθρου 2, στοιχείο γ'], της [οδηγίας 95/46], επειδή η εθνική αυτή ρύθμιση δεν βαίνει πέραν

του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του [επιδιωκόμενου] θεμιτού σκοπού [ήτοι του σκοπού της] προλήψεως και [της] καταπολεμήσεως της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα;

β) Έχει συναφώς σημασία το γεγονός ότι ο χρόνος διατηρήσεως των βιομετρικών δεδομένων συνδέεται με τη διάρκεια της νόμιμης και/ή παράνομης διαμονής των υπηκόων τρίτων χωρών, συμπεριλαμβανομένων των Τούρκων υπηκόων;

2) Πρέπει, αντιστοίχως, το άρθρο 7 της [απόφασης 2/76] και το άρθρο 13 της [απόφασης 1/80] να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι εθνική ρύθμιση δεν συνιστά περιορισμό κατά τις διατάξεις αυτές όταν οι συνέπειες της ρυθμίσεως αυτής για την πρόσβαση στην απασχόληση, κατά την έννοια των εν λόγω διατάξεων, είναι υπερβολικά αβέβαιες και έμμεσες ώστε να μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη εμποδίου στην πρόσβαση αυτή;

3) α) Αν στο [δεύτερο] ερώτημα δοθεί η απάντηση ότι εθνική ρύθμιση που επιτρέπει τη διάθεση σε τρίτους των βιομετρικών δεδομένων υπηκόων τρίτων χωρών, συμπεριλαμβανομένων Τούρκων υπηκόων, τα οποία περιέχονται σε αρχείο, με σκοπό την πρόληψη, εντοπισμό και διερεύνηση –τρομοκρατικών ή άλλων– αξιόποινων πράξεων συνιστά νέο περιορισμό, πρέπει τότε το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε συνδυασμό με τα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε μια τέτοια εθνική ρύθμιση;

β) Έχει συναφώς σημασία το γεγονός ότι ο υπήκοος τρίτης χώρας κατά τον χρόνο συλλήψεώς του ως υπόπτου τελέσεως αξιόποινης πράξεως φέρει μαζί του έγγραφο διαμονής στο οποίο είναι ενσωματωμένα τα βιομετρικά του δεδομένα;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

32 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 7 της απόφασης 2/76 και το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 έχουν την έννοια ότι εθνική ρύθμιση όπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών, σύμφωνα με την οποία η χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής σε υπηκόους τρίτων κρατών, συμπεριλαμβανομένων Τούρκων υπηκόων, τελεί υπό την προϋπόθεση της λήψης, καταχώρισης και διατήρησης των βιομετρικών δεδομένων τους σε κεντρικό αρχείο, συνιστά «νέο περιορισμό» κατά την έννοια των διατάξεων αυτών και, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, αν μια τέτοια ρύθμιση μπορεί να δικαιολογηθεί από τον σκοπό της πρόληψης και της καταπολέμησης της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα.

33 Συναφώς, υπενθυμίζεται, εκ προοιμίου, ότι τόσο το άρθρο 7 της απόφασης 2/76 όσο και το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 προβλέπουν ρήτρα standstill η οποία απαγορεύει, εν γένει, τη λήψη οποιουδήποτε νέου εσωτερικού μέτρου που θα είχε ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα να υπόκειται η εκ μέρους Τούρκου υπηκόου άσκηση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στην εθνική επικράτεια σε όρους πιο περιοριστικούς από εκείνους που ίσχυαν ως προς αυτόν κατά τον χρόνο που τέθηκαν σε ισχύ οι εν λόγω αποφάσεις όσον αφορά το οικείο κράτος μέλος (απόφαση της 7ης Αυγούστου 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, σκέψη 39).

34 Το Δικαστήριο έχει κρίνει, αφενός, ότι το άρθρο 7 της απόφασης 2/76 εφαρμόζεται ratione temporis στα εθνικά μέτρα που ελήφθησαν κατά την περίοδο από τις 20 Δεκεμβρίου 1976 έως τις 30 Νοεμβρίου 1980 και, αφετέρου, ότι το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 εφαρμόζεται ratione temporis στα εθνικά μέτρα που ελήφθησαν από 1ης Δεκεμβρίου 1980, ημερομηνία έναρξης της ισχύος της απόφασης αυτής (απόφαση της 7ης Αυγούστου 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, σκέψη 48).

35 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση θεσπίστηκε μετά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος της απόφασης 1/80 στις Κάτω Χώρες.

36 Επομένως, η εν λόγω ρύθμιση εμπίπτει στο ratione temporis πεδίο εφαρμογής του άρθρου 13 της απόφασης 1/80, ως εκ τούτου δε μόνον η τελευταία αυτή διάταξη πρέπει να ερμηνευθεί στο πλαίσιο της απάντησης που πρέπει να δοθεί στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα.

37 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 33 της παρούσας απόφασης, η ρήτρα standstill του άρθρου 13 της απόφασης 1/80 απαγορεύει εν γένει τη θέσπιση οποιουδήποτε νέου εσωτερικού μέτρου που θα είχε ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα να υπόκειται η εκ μέρους Τούρκου υπηκόου άσκηση του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων εντός κράτους μέλους σε όρους πιο περιοριστικούς εκείνων που ίσχυαν ως προς αυτόν κατά τον χρόνο θέσεως σε ισχύ της εν λόγω απόφασης στο οικείο κράτος μέλος (απόφαση της 29ης Μαρτίου 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, σκέψη 25).

38 Το Δικαστήριο έχει επίσης δεχθεί ότι η διάταξη αυτή δεν επιτρέπει την εισαγωγή στην εθνική νομοθεσία, από την έναρξη ισχύος της απόφασης 1/80 στο οικείο κράτος μέλος, οποιουδήποτε νέου περιορισμού στην άσκηση του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, περιλαμβανομένων και των περιορισμών που αφορούν τις ουσιαστικές και/ή τις διαδικαστικές προϋποθέσεις για την πρώτη είσοδο στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους Τούρκων υπηκόων που επιθυμούν να κάνουν χρήση αυτής της ελευθερίας στο εν λόγω κράτος (απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2013, Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, σκέψη 34 εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

39 Εξάλλου, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι εθνική ρύθμιση η οποία καθιστά αυστηρότερες τις προϋποθέσεις για την οικογενειακή επανένωση στην περίπτωση Τούρκων εργαζομένων οι οποίοι διαμένουν νομίμως στο οικείο κράτος μέλος, σε σχέση με τις εφαρμοστέες κατά τον χρόνο θέσεως σε ισχύ στο κράτος μέλος αυτό της απόφασης 1/80, αποτελεί «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80, της εκ μέρους των Τούρκων αυτών εργαζομένων άσκησης του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εν λόγω κράτος μέλος (απόφαση της 29ης Μαρτίου 2017, Tekdemir, C-652/15, EU:C:2017:239, σκέψη 31).

40 Εν προκειμένω, η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση, η οποία όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 35 της παρούσας απόφασης θεσπίστηκε στις Κάτω Χώρες μετά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος της απόφασης 1/80 στο εν λόγω κράτος μέλος, προβλέπει ότι οι υπήκοοι τρίτων κρατών, συμπεριλαμβανομένων των Τούρκων υπηκόων, οι οποίοι επιθυμούν να διαμείνουν στις Κάτω Χώρες για χρονικό διάστημα άνω των 90 ημερών, πρέπει να λάβουν προηγουμένως άδεια προσωρινής διαμονής. Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει όμως ότι η χορήγηση τέτοιας άδειας υπόκειται στην προϋπόθεση συνεργασίας των εν λόγω υπηκόων για τη λήψη των βιομετρικών δεδομένων τους, ήτοι δέκα δακτυλικών αποτυπωμάτων και εικόνας προσώπου. Τα δεδομένα αυτά στη συνέχεια καταχωρίζονται και διατηρούνται σε κεντρικό αρχείο με σκοπό την πρόληψη και καταπολέμηση της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα.

41 Επομένως, η εν λόγω ρύθμιση καθιστά τις προϋποθέσεις τις σχετικές με την πρώτη είσοδο Τούρκων υπηκόων στο ολλανδικό έδαφος πιο περιοριστικές από εκείνες που ίσχυαν γι' αυτούς κατά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος της απόφασης 1/80 στις Κάτω Χώρες.

42 Στις υποθέσεις των κύριων δικών, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η χορήγηση των αδειών προσωρινής διαμονής στον A και στον B με σκοπό, αντιστοίχως, την άσκηση μισθωτής δραστηριότητας στις Κάτω Χώρες και την οικογενειακή επανένωση με την P στο εν λόγω κράτος μέλος τελούσε υπό την προϋπόθεση ότι οι A και B θα παρείχαν τα βιομετρικά δεδομένα τους.

43 Υπό τις συνθήκες αυτές, η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση συνιστά «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80.

44 Κατά πάγια νομολογία, ένας τέτοιος περιορισμός απαγορεύεται, εκτός εάν περιλαμβάνεται στους περιορισμούς του άρθρου 14 της απόφασης αυτής ή δικαιολογείται από επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος, είναι κατάλληλος να διασφαλίσει την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και δεν βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξή του (απόφαση της 7ης Αυγούστου 2018, Yön, C-123/17, EU:C:2018:632, σκέψη 72 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

45 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση πληροί τις προϋποθέσεις αυτές.

46 Όσον αφορά, πρώτον, το ζήτημα αν ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση, ήτοι ο σκοπός της πρόληψης και της καταπολέμησης της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα, μπορεί να αποτελέσει επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος δυνάμενο να δικαιολογήσει «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80, υπενθυμίζεται, κατά πρώτον, ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ο σκοπός της αποτροπής της παράνομης εισόδου και της παράνομης διαμονής συνιστά επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος (απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2013, Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, σκέψη 41).

47 Κατά δεύτερον, το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι η λήψη και η διατήρηση δακτυλικών αποτυπωμάτων στο πλαίσιο της χορήγησης διαβατηρίων, με σκοπό την πρόληψη της πλαστογράφησης και της δόλιας χρήσης τους, επιδιώκουν σκοπό γενικού συμφέροντος αναγνωριζόμενο από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ήτοι την αποτροπή της παράνομης εισόδου προσώπων στο έδαφός της (πρβλ. απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, σκέψεις 36 έως 38).

48 Κατά τρίτον και τελευταίον, πρέπει να επισημανθεί η σημασία που προσδίδει ο νομοθέτης της Ένωσης στην καταπολέμηση της απάτης περί την ταυτότητα, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 2, στοιχείο γ′, του κανονισμού 767/2008 και από το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 2019/817.

49 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο σκοπός της πρόληψης και της καταπολέμησης της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα μπορεί να αποτελέσει επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος δυνάμενο να δικαιολογήσει «νέο περιορισμό», κατά την έννοια του άρθρου 13 της απόφασης 1/80.

50 Όσον αφορά, δεύτερον, τον κατάλληλο χαρακτήρα της επίμαχης στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνικής ρύθμισης προς διασφάλιση της επίτευξης του σκοπού αυτού, πρέπει να σημειωθεί ότι η λήψη, η καταχώριση και η διατήρηση των δέκα δακτυλικών αποτυπωμάτων και της εικόνας προσώπου των υπηκόων τρίτων κρατών σε κεντρικό αρχείο καθιστούν δυνατό τον ακριβή προσδιορισμό του προσώπου περί του οποίου πρόκειται και τον εντοπισμό περιπτώσεων απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα, μέσω της σύγκρισης των βιομετρικών δεδομένων του αιτούντος τη χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής με εκείνα που περιέχονται στο εν λόγω αρχείο.

51 Επομένως, η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση είναι κατάλληλη για τη διασφάλιση του επιδιωκόμενου σκοπού.

52 Όσον αφορά, τρίτον, το ζήτημα μήπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, πρέπει να διασφαλιστεί ότι η ρύθμιση αυτή δεν θίγει, στο όνομα του σκοπού της πρόληψης και της καταπολέμησης της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγραφα, κατά τρόπο δυσανάλογο το δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή στον τομέα της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

53 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 7 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής του. Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, του Χάρτη, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν.

54 Ο σεβασμός του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ο οποίος αναγνωρίζεται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη, αφορά κάθε πληροφορία σχετικά με φυσικό πρόσωπο η ταυτότητα του οποίου είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί (απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2010, Volker und Markus Schecke και Eifert, C-92/09 και C-93/09, EU:C:2010:662, σκέψη 52).

55 Επομένως, αφενός, τα δακτυλικά αποτυπώματα και η εικόνα προσώπου ενός φυσικού προσώπου εμπίπτουν στην έννοια αυτή, στο μέτρο που περιέχουν αντικειμενικώς εξατομικευμένες πληροφορίες σχετικά με φυσικά πρόσωπα και καθιστούν δυνατή την εξακρίβωση της ταυτότητάς τους (απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, σκέψη 27). Αφετέρου, οι πράξεις λήψης, καταχώρισης και διατήρησης των δακτυλικών αποτυπωμάτων και της εικόνας προσώπου των υπηκόων τρίτων κρατών σε κεντρικό αρχείο συνιστούν επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 8 του Χάρτη [πρβλ. γνωμοδότηση 1/15 (Συμφωνία PNR ΕΕ-Καναδά), της 26ης Ιουλίου 2017, EU:C:2017:592, σκέψη 123 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

56 Κατά πάγια νομολογία, η προστασία του θεμελιώδους δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής στο επίπεδο της Ένωσης επιτάσσει οι παρεκκλίσεις από την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και οι περιορισμοί της να μην υπερβαίνουν τα όρια του απολύτως αναγκαίου [γνωμοδότηση 1/15 (Συμφωνία PNR ΕΕ-Καναδά), της 26ης Ιουλίου 2017, EU:C:2017:592, σκέψη 140 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

57 Συναφώς, επισημαίνεται, κατά πρώτον, ότι, για την πρόληψη και την καταπολέμηση της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα, τα κράτη μέλη οφείλουν να εξακριβώνουν τα στοιχεία της ταυτότητας τα οποία δήλωσε ο αιτών άδεια προσωρινής διαμονής. Όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 27 των προτάσεών του, ο σκοπός αυτός απαιτεί να διασφαλίζεται, μεταξύ άλλων, ότι ο αιτών δεν υπέβαλε, πριν από την εν λόγω αίτηση, άλλη αίτηση με διαφορετική ταυτότητα, μέσω της αντιπαραβολής των δακτυλικών αποτυπωμάτων του με εκείνα που περιέχονται σε κεντρικό αρχείο.

58 Κατά δεύτερον, τα δεδομένα τα οποία αφορά η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση περιορίζονται σε δέκα δακτυλικά αποτυπώματα και σε μία εικόνα προσώπου. Η λήψη των δεδομένων αυτών, πέραν του ότι καθιστά δυνατή την εξακρίβωση με αξιόπιστο τρόπο της ταυτότητας του ενδιαφερομένου, δεν είναι πράξη αυστηρώς ιδιωτικού χαρακτήρα και δεν είναι ιδιαίτερα δυσάρεστη σωματικά ή ψυχολογικά για τον ενδιαφερόμενο (πρβλ. απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, σκέψη 48).

59 Εξάλλου, ο ίδιος ο νομοθέτης της Ένωσης προέβλεψε, μεταξύ άλλων, στο πλαίσιο του κανονισμού 767/2008, την υποχρέωση των αιτούντων θεώρηση να παρέχουν τα δέκα δακτυλικά αποτυπώματά τους και εικόνα του προσώπου τους.

60 Κατά τρίτον, όσον αφορά το περιεχόμενο της επίμαχης στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνικής ρύθμισης, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η ρύθμιση αυτή έχει εφαρμογή, κατ' ουσίαν, σε όλους τους υπηκόους τρίτων κρατών οι οποίοι επιθυμούν να διαμείνουν στις Κάτω Χώρες για χρονικό διάστημα άνω των 90 ημερών ή διαμένουν παρανόμως σε αυτό το κράτος μέλος.

61 Επισημαίνεται συναφώς ότι ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει η εν λόγω ρύθμιση, δηλαδή η πρόληψη και η καταπολέμηση της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα των υπηκόων τρίτων κρατών, δεν μπορεί να επιτευχθεί με περιορισμό της εφαρμογής της ρύθμισης αυτής σε συγκεκριμένη κατηγορία υπηκόων τρίτων κρατών. Ως εκ τούτου, συνάγεται ότι το περιεχόμενο της επίμαχης στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνικής ρύθμισης διασφαλίζει την αποτελεσματική επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού.

62 Κατά τέταρτον, από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο προκύπτει ότι η πρόσβαση και η χρήση των βιομετρικών δεδομένων που περιέχονται στο κεντρικό αρχείο επιτρέπεται μόνο στους υπαλλήλους των επιφορτισμένων με την εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας περί αλλοδαπών εθνικών αρχών, όπως είναι το προξενικό και διπλωματικό προσωπικό, οι οποίοι είναι δεόντως εξουσιοδοτημένοι προς τούτο από τον αρμόδιο υπουργό, προκειμένου να εξακριβώσουν ή να επαληθεύσουν την ταυτότητα των υπηκόων τρίτων κρατών στον βαθμό που απαιτείται για την εκπλήρωση των καθηκόντων τους.

63 Τέλος, κατά πέμπτον, όσον αφορά τη διάρκεια της διατήρησης των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, η επίμαχη εθνική ρύθμιση πρέπει, μεταξύ άλλων, να ανταποκρίνεται πάντοτε σε αντικειμενικά κριτήρια που να αποδεικνύουν τη σχέση μεταξύ των προς διατήρηση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και του επιδιωκόμενου σκοπού [γνωμοδότηση 1/15 (Συμφωνία PNR ΕΕ-Καναδά), της 26ης Ιουλίου 2017, EU:C:2017:592, σκέψη 191].

64 Εν προκειμένω, η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση προβλέπει ότι τα βιομετρικά δεδομένα διατηρούνται στο κεντρικό αρχείο για πέντε έτη μετά την απόρριψη της αίτησης για τη χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής, την αναχώρηση του ενδιαφερομένου μετά τη λήξη νόμιμης διαμονής ή τη λήξη της ισχύος απαγόρευσης εισόδου ή κήρυξης προσώπου ως ανεπιθύμητου. Τα βιομετρικά δεδομένα καταστρέφονται αμέσως σε περίπτωση πολιτογράφησης του υπηκόου τρίτου κράτους κατά τη διάρκεια της διαμονής του στις Κάτω Χώρες.

65 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να επισημανθεί ότι η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση εγκαθιδρύει μια σχέση μεταξύ της διάρκειας της διατήρησης των βιομετρικών δεδομένων και του σκοπού της πρόληψης και της καταπολέμησης της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα.

66 Συγκεκριμένα, η διατήρηση των βιομετρικών δεδομένων των υπηκόων τρίτων κρατών κατά τη διάρκεια της διαμονής τους στις Κάτω Χώρες παρίσταται δικαιολογημένη λόγω της ανάγκης εξακρίβωσης, κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής, της ταυτότητας και της νομιμότητας της διαμονής των εν λόγω υπηκόων στο κράτος μέλος αυτό, σύμφωνα με τον νόμο περί αλλοδαπών, ιδίως όταν εξετάζεται το ενδεχόμενο παράτασης της ισχύος της άδειας διαμονής. Εξάλλου, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 30 των προτάσεών του, μια τέτοια διάρκεια διατήρησης αποδεικνύεται αναγκαία για την αποτροπή του ενδεχομένου υποβολής αιτήσεων άδειας προσωρινής διαμονής βάσει της ταυτότητας υπηκόων τρίτων κρατών που διαμένουν νομίμως στις Κάτω Χώρες.

67 Όσον αφορά τη διατήρηση των βιομετρικών δεδομένων των υπηκόων τρίτων κρατών κατά τη διάρκεια περιόδου πέντε ετών από την απόρριψη της αίτησής τους για χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής, από την αναχώρησή τους μετά τη λήξη νόμιμης διαμονής ή από τη λήξη της ισχύος απαγόρευσης εισόδου ή κήρυξης των υπηκόων αυτών ως ανεπιθύμητων, επισημαίνεται ότι μια τέτοια περίοδος διατήρησης δεν επιτρέπει, μεταξύ άλλων, σε υπηκόους τρίτων κρατών ευρισκόμενους υπό τις συνθήκες αυτές να υποβάλουν νέα αίτηση με διαφορετική ταυτότητα.

68 Προς τούτο, η εν λόγω πενταετής περίοδος διατήρησης δεν παρίσταται υπερβολική σε σχέση με τον σκοπό που επιδιώκει η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση.

69 Υπό τις συνθήκες αυτές, η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση δεν βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού της πρόληψης και της καταπολέμησης της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα.

70 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εθνική ρύθμιση όπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών, σύμφωνα με την οποία η χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής σε υπηκόους τρίτων κρατών, συμπεριλαμβανομένων Τούρκων υπηκόων, τελεί υπό την προϋπόθεση της λήψης, καταχώρισης και διατήρησης των βιομετρικών δεδομένων τους σε

κεντρικό αρχείο, συνιστά «νέο περιορισμό» κατά την έννοια της διάταξης αυτής. Ο περιορισμός αυτός δικαιολογείται, ωστόσο, από τον σκοπό που συνίσταται στην πρόληψη και στην καταπολέμηση της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

71 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινίσει αν το άρθρο 7 της απόφασης 2/76 και το άρθρο 13 της απόφασης 1/80 έχουν την έννοια ότι εθνική ρύθμιση δεν συνιστά περιορισμό κατά τις διατάξεις αυτές όταν οι συνέπειες της ρύθμισης για την πρόσβαση στην απασχόληση είναι υπερβολικά αβέβαιες και έμμεσες ώστε να μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη εμποδίου στην πρόσβαση αυτή.

72 Ειδικότερα, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, με το δεύτερο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση επιτρέπει επίσης τη χορήγηση βιομετρικών δεδομένων των υπηκόων τρίτων κρατών, συμπεριλαμβανομένων των Τούρκων υπηκόων, σε τρίτους για τον εντοπισμό και τη δίωξη αξιόποινων πράξεων, η ρύθμιση αυτή συνιστά «νέο περιορισμό» κατά την έννοια των εν λόγω διατάξεων.

73 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, ο λόγος για τον οποίο ζητείται η έκδοση προδικαστικής απόφασης δεν έγκειται στη διατύπωση συμβουλευτικών γνωμών επί γενικών ή υποθετικών ζητημάτων, αλλά στην αδήριτη ανάγκη αποτελεσματικής επίλυσης ένδικης διαφοράς που αφορά το δίκαιο της Ένωσης (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Tele2 Sverige και Watson κ.λπ., C-203/15 και C-698/15, EU:C:2016:970, σκέψη 130 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

74 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών εθνική ρύθμιση προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι η χορήγηση βιομετρικών δεδομένων υπηκόων τρίτων κρατών, συμπεριλαμβανομένων Τούρκων υπηκόων, σε τρίτους για τον εντοπισμό και τη δίωξη αξιόποινων πράξεων επιτρέπεται μόνο στις περιπτώσεις αξιόποινων πράξεων για τις οποίες μπορεί να επιβληθεί προσωρινό μέτρο κράτησης όταν, τουλάχιστον, υπάρχει υπόνοια ότι υπήκοος τρίτου κράτους διέπραξε παράβαση τέτοιας φύσης.

75 Πάντως, από την απόφαση περί παραπομπής δεν προκύπτει ότι οι A και B είναι ύποπτοι για την τέλεση αξιόποινης πράξης ούτε ότι τα βιομετρικά τους δεδομένα χορηγήθηκαν σε τρίτους βάσει του άρθρου 107, παράγραφοι 5 και 6, του νόμου περί αλλοδαπών. Κατά τα λοιπά, η Ολλανδική Κυβέρνηση επιβεβαίωσε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι τα βιομετρικά δεδομένα του A και του B δεν χρησιμοποιήθηκαν στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας.

76 Υπό τις συνθήκες αυτές, το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να κριθεί απαράδεκτο.

Επί του τρίτου ερωτήματος

77 Δεδομένου ότι το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα κρίθηκε απαράδεκτο, παρέλκει η απάντηση στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

78 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους των κύριων δικών τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 13 της απόφασης 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την ανάπτυξη της συνδέσεως, η οποία εκδόθηκε από το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε βάσει της Συμφωνίας Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα από την Τουρκική Δημοκρατία, αφενός, και από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα, αφετέρου, και συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963, έχει την έννοια ότι εθνική ρύθμιση όπως η επίμαχη στις υποθέσεις των κύριων δικών, σύμφωνα με την οποία η χορήγηση άδειας προσωρινής διαμονής σε υπηκόους τρίτων κρατών, συμπεριλαμβανομένων Τούρκων υπηκόων, τελεί υπό την προϋπόθεση της λήψης, καταχώρισης και διατήρησης των βιομετρικών δεδομένων τους σε κεντρικό αρχείο, συνιστά «νέο περιορισμό» κατά την έννοια της διάταξης αυτής. Ο περιορισμός αυτός δικαιολογείται, ωστόσο, από τον σκοπό που συνίσταται στην πρόληψη και στην καταπολέμηση της απάτης περί την ταυτότητα και τα έγγραφα.

(υπογραφές)